

Miquel Alberola

CAFE DEL TEMPS

El debut municitrícola

El debut del municipalista de l'adorada figura en la investidura de **Felipe Gonzalez**, no exempt de plasticitat agropecuària i ofrenant taronges a Espanya, ha suscitat adscripcions entusiastes i ha concitat repulses inflamades en la zona de denominació d'origen de **Vicente Gonzalez Lizondo**. Poca sorpresa. A València ja havíem vist la versió original, qualsevol dia en qualsevol ple de l'ajuntament, que ara s'ha estrenat a Madrid.

No seré jo, certament, qui aplaudirà la funció de les declamacions vicentines, el miracle de don **Sant Vicent Ferrer**, que va protagonitzar el municipalisme en carn i os —amb més carn que os, com hauria suggerit **Phillip Marlowe**— en el Congrés dels Diputats de Madrid. Que Lizondo ja té qui l'aclame, el proclame i l'exclame.

Però, és idènticament cert, tampoc no seré jo qui insinuarà que la representació del perxeró d'UV no es correspon amb la realitat —amb cap classe de realitat— del País Valencià. Que els social-optimistes ja s'ho passen pel túrmix, minimitzen el fenomen i en fan caricatura esporàdica, insignificant.

No és inquietant que les vociferacions de Lizondo diguen poc a favor dels interessos generals dels valencians. Ni que Lizondo projecte una falsa imatge del nostre país, que la imatge que ell proposa és percentualment legítima en l'estructura d'imatges que som. És més greu que el sermó de Lizondo siga l'únic, gràcies al sistema de monofonia dels partits estatals i a la seua concepció monolítica de l'estat.

Als inventors del negoci ja els està escaldant la fórmula en aquelles autonomies on les circumstàncies han erigit de-

terminades formacions polítiques com a monopoli del missatge nacionalista, autonomista, regionalista o municipalista. Aquesta conjuntura confereix a Lizondo caràcter patrimonial sobre el tema valencià, amb totes les de la llei. I tots els intents de cafeteria per minuscultar-lo són ridículs perquè ell continua igual de vertical. Amb tota la rectitud que li permet la seua complexió arbitrària.

Si el blaverisme polític ha consolidat la seua posició és perquè en el seu moment de gestió va comptar amb la inhibició, entre altres, del PSPV-PSOE, el qual, o per ingenuïtat o per qui sap quin interès, és cert que la socialdemocràcia, tradicionalment, ha detectat tard l'eclosió dels feixismes, no és menys cert que l'expansió del blaverisme contrarestavava la conformació d'una certa esquerra nacionalista embrionària. Els inhibits sabran amb què quedar-se i ja ens dilucidaran que el catalanisme és l'espermatzoide que més paper ha fet en la nutrició del fenomen.

Per un altre costat, la política de claudicació nacionalista que ha gestionat, i gestiona, el PSPV-PSOE no ha servit més que perquè Lizondo envaïra, des del lerrouxime més delirant, la reivindicació de parcel·les que, segons la topografia política, corresponia haver resolt al partit en el poder.

El resultat és el que sabem i podem esperpentitzar tant com vulguem. Però sense **Lerma** no tindríem Lizondo, com una burla letal de la realitat. Igual era el destí, ja ens ho apuntava l'escut de la ciutat de València amb aquell parell d'eles que, contràriament a la convenció dels erudits, no indiquen sinó les inicials dels que sustenten les cares

d'una mateixa moneda. Els sainets apocalíptics de Lizondo per una banda, i per l'altra els *gorgoritos* d'exhuberància de Lerma. I nosaltres, enmig. El destí té les seues coses.

«Para variar, tómate un Trina»

Una enquesta sol·licitada per la Generalitat valenciana, a fi de saber la incidència social del 750-A, destaca que la meitat dels valencians no han concedit cap importància a la campanya sobre l'efemèrides del naixement del poble valencià, mentre que un 17% considera que no ha servit de res. Si tenim present que el sondeig s'ha efectuat sobre 625 persones i que, habitualment, les empreses que treballen amb aquesta classe de gènere solen decantar el resultat a favor de la part contractant, el saldo és curiós.

La Presidència de la Generalitat valenciana ara podria encarregar-se'n una

altra, d'enquesta, per tal de preguntar als ciutadans quants duros creuen que s'ha gastat des de la institució en aquesta celebració fantasma. I després, una altra, per veure si la societat valenciana sap si el 750-A s'ha acabat o no. Seria una solució brillant, mentre esperem la resolució del misteri d'ells, i no d'Elx.

Mentre esperem que el ¿comissari, ex-comissari? **Alfons Llorens** faça públic, quatorze mesos després del seu inici, quin pressupost ha resultat necessari perquè el lermisme intentara, sense èxit, una conselleria de cultura paral·lela que desnivellara políticament **Ciprià Ciscar**.

Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC), pa tou

El secretari d'organització de CiU, **Josep Caminal**, va subministrar una reprimenda contundent a **Carles Campuzano**, secretari general de Joventut Nacionalista de Catalunya (JNC). Una cosa de poder a poder. L'origen del reprotxe duríssim es deu a l'acció que els *cadells* van perpetrar contra el portaveu del PP en el Parlament de Catalunya, **Aleix Vidal-Quadras**, un personatge d'una loquacitat magnífica.

Els de JNC, a propòsit d'unes declaracions de Vidal-Quadras, van obsequiar el diputat amb una porra i una missiva que, segons constaten els que l'han llegida, resultava indignant, ja

que inventariava diversos comportaments genuïnament franquistes del destinatari.

La cosa ha anat tant llun, que fins i tot la mesa i la junta de portaveus del Parlament han manifestat la seua «repulsa i condemna» per un acte tan «insultant». No sé si era necessari portar les coses a tal extrem, però si les joventuts de qualsevol partit no estan justament per a impulsar aquelles coses que els majors farien i no s'atreveixen, no tenen cap sentit. I si el PP exigia una «rectificació pública al màxim nivell», és perquè això de las «nuevas generaciones» és realment el que sempre han sospitat: una esquadra de figafors.

